

Laura Ingalls Wilder

วรรณกรรม
CLASSICS
ของโลก

เมืองเล็ก ในทุ่งหญ้า

Little Town on the Prairie

ลอรา อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ : เขียน อรดา ลีลานูช : แปล

เมืองเล็กกลางทุ่งหญ้า

Little Town on the Prairie

ประวัติผู้เขียน

ลอร์รา อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 ในกระท่อมไม้ซุงดังที่บรรยายไว้ในหนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House in the Big Woods)

จากการอ่านวรรณกรรมอมตะเรื่องนี้ทำให้เราทราบว่าเธอและครอบครัวของเธอได้เดินทางโดยรถม้าสี่ล้อแบบที่มีหลังคาคลุมข้ามฝั่ง จากมิสซิสซิปปี (ภาคกลางก่อนมาทางตะวันตกของอเมริกา) ไปยังแมนฟิลด์ รัฐมิสซูรี พร้อมกับอัลแมนโซ ไวลด์เดอร์ สามีนี้อยู่ และโรส ลูกสาวของทั้งสอง และที่นั่นเองที่เธอได้เขียนเรื่องราวของเธอลงในหนังสือชุด Little House และอาศัยอยู่ที่นั่นจนสิ้นชีวิตด้วยวัย 90 ปี

แต่อย่างไรก็ตามผลงานอมตะเล่มนี้ทำให้เธอยังคงมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กน้อยยุคนุกเบิกในหนังสือชุดบ้านเล็กอันตราตรึงนี้อยู่ในใจผู้อ่านนับล้านตลอดกาล

เรื่องแปลกใจ

เย็นวันหนึ่งช่วงเวลาอาหารค่ำ พ่อถามว่า “ลูกอยากไปทำงานในเมืองใหม่ลอร่า” ลอร่าไม่สามารถตอบอะไรได้ คนอื่นๆ ก็เช่นกัน พวกเขา นั่งนิ่งราวกับเป็นน้ำแข็ง ดวงตาสีฟ้าของเกรซจ้องมองไปยังขอบแก้วน้ำสังกะสีของเธอ ฟันของแคร์ก็คั่งอยู่บนแผ่นขนมปัง และมือของแมรีถือส้อมค้างอยู่ในอากาศ แม่ปล่อยให้ น้ำชาไหลจากกาน้ำชาไปยังถ้วยของพ่อที่มีน้ำชาอยู่เต็มถึงขอบถ้วย แมรีบวังกาน้ำชาลงทันเวลาพอดี

“คุณพูดอะไรนะชาร์ลส์” แม่ถาม

“ผมถามลอร่าว่าลูกอยากไปทำงานในเมืองใหม่” พ่อตอบ

“งานเหรอ สำหรับเด็กผู้หญิง ในเมืองเหรอ” แม่พูด “แล้วเป็นงานแบบไหน...” จากนั้นแม่อธิบายขึ้นมา “ไม่ชาร์ลส์ ฉันไม่มีวันให้ลอร่าไปทำงานในโรงแรมที่มีคนแปลกหน้าเต็มไปหมดหรอก”

“ใครพูดอะไรอย่างนั้นล่ะ” พ่อถาม “ลูกสาวของเราจะไม่มีวันไปทำงานอย่างนั้นเด็ดขาด ตราบใดที่ผมยังมีชีวิตอยู่”

“คุณไม่ทำอย่างนั้นอยู่แล้ว” แม่ขอโทษ “แต่คุณทำให้ฉันตกใจมาก แล้วจะมีงานประเภทไหนอีกเหรอ และลอร่าก็ยังเด็กเกินไปที่จะไปสอนหนังสือในโรงเรียน”

ในช่วงเวลาทั้งหมดหนึ่งนาทีก่อนที่พ่อจะอธิบาย ลอร่าคิดถึงเมือง และคิดถึงบ้านไร่ที่ตอนนี้พวกเขากำลังมีงานยุ่งและมีความสุขกันมากในฤดูใบไม้ผลิ และเธอไม่อยากให้มีอะไรเปลี่ยนไป เธอไม่อยากเข้าไปทำงานในเมือง

ฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว

หลังจากพายุหิมะในเดือนตุลาคมของฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว พวกเขา ก็ย้ายเข้าไปในเมือง และลอร่าไปเข้าเรียนในโรงเรียนในเมืองอยู่พักหนึ่ง จากนั้นพายุหิมะก็ทำให้ไปโรงเรียนไม่ได้ และตลอดฤดูหนาวพายุหิมะส่งเสียงดังอยู่ข้างนอกบ้านทำให้บ้านทุกหลังถูกตัดขาดออกจากกัน จนกระทั่งเมื่อเวลาผ่านไปหลายวันหลายคนในบ้านก็ไม่สามารถได้ยินเสียง หรือมองเห็นแสงสว่างผ่านพายุหิมะได้เลย

ตลอดฤดูหนาวอันยาวนาน พวกเขา มาเบียดเสียดกันอยู่ในห้องครัวเล็กๆ ทั้งหนาวและหิว และช่วยกันทำงานหนักอยู่ในความมืดและในความหนาวเย็น ช่วยกันบิดฟางให้เป็นเกลียวเพื่อให้มีกองไฟอยู่ตลอดเวลา และบดข้าวสาลีในที่บดกาแฟเพื่อให้มีขนมปังเพียงพอในแต่ละวัน

ตลอดฤดูหนาวอันแสนจะยาวนานนั้น ความหวังเดียวที่มีอยู่คือฤดูหนาวจะต้องจบลงสักวันหนึ่ง และพายุหิมะจะต้องหยุดสักเวลาหนึ่ง พระอาทิตย์จะฉายแสงอันอบอุ่นอีกครั้ง และพวกเขาจะออกไปจากเมืองนี้เพื่อกลับไปยังบ้านที่อยู่ไนโร

ตอนนี้ในช่วงฤดูใบไม้ผลิแล้ว พุ่มหญ้าดาโกต้าอบอุ่นและสว่างอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ จนดูราวกับเป็นไปได้ที่มันเคยถูกลมหนาว และหิมะพัดผ่านในฤดูหนาวอันยากลำบากนั้น มันช่างวิเศษเสียจริงที่จะได้อยู่ในพุ่มหญ้าอีกครั้ง! ลอร่าไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการได้ออกไปอยู่ข้างนอก เธอรู้สึกว่ามันน่าอัศจรรย์ที่จะได้รับแสงอาทิตย์มากแค่ไหนก็ไม่เคยพอ

ตอนพระอาทิตย์ขึ้น เมื่อเธอออกไปที่บ่อริมหนองน้ำเพื่อไปตักน้ำสะอาดดื่มใหม่สำหรับช่วงเวลาเช้า พระอาทิตย์ก็ขึ้นพร้อมกับสีส้มอันงดงามของแสงยามเช้า นกกระจาบทุ่งที่อาศัยอยู่ตามทุ่งหญ้าบินขึ้นมาจากหญ้าที่ยังเปียกน้ำค้างอยู่ พร้อมกับขับขานบทเพลงไปด้วย กระต่ายขนาดใหญ่กระโดดอยู่ข้างทาง โดยที่ดวงตาโตเป็นประกายของมันคอยเฝ้ามองและหูยาวๆ ของมันกระตุกอยู่เรื่อยๆ ในเวลาที่มันค่อยๆ ทะยอยหญ้าอ่อนเป็นอาหารเช้า

ลอร่าอยู่ในกระท่อมเป็นระยะเวลาเพียงแค่ว่าถึงน้ำลงและหีบถังนมออกไป เธอวิ่งไปยังทางลาดตรงที่แม่วัวเอลดนกำลังเล็มหญ้าอ่อนรสหวานอยู่ เอลดนยืนเคี้ยวหญ้าอยู่เงียบๆ ในขณะที่ลอร่ารีดนม

กลิ่นของนมสดๆ ที่อุ่นและมีรสหวานลอยขึ้นจากสายน้ำนมที่ไหลออกมาและแตกกระจายเป็นฟอง ซึ่งมันก็ผสมเข้ากับกลิ่นของฤดูใบไม้ผลิ เท้าเปล่าของลอร่าเปียกและเย็นอยู่บนหญ้าที่มีน้ำค้างเกาะอยู่ แสงอาทิตย์อันอบอุ่นส่องลงมาบนคอเธอ และสีข้างของเอลดนที่กระทบแก้มของเธอก็มีความอบอุ่น ลูกของเอลดนที่อยู่ตามลำพังข้างในเชือกกันส่งเสียงร้องด้วยความกังวล และเอลดนก็ตอบเสียงร้องนั้นด้วยเสียงร้องที่ปลอบโยน

เมื่อลอร่ารีดนมวัวจนหมดจนหยุดสุดท้ายแล้ว เธอก็ลากถังนมกลับไปกระท่อม แม่เทนมสดอุ่นๆ บางส่วนลงไปในถังของลูกวัว ออรัน่านมที่เหลือนมากรองผ่านผ้าขาวสะอาดและเทมันลงไปนมที่หมักสักระยะ และเธอก็ถือหม้อ

เหล่านั้ลงไปในห้องใต้ดินอย่างระมัดระวังในขณะที่แม่ตักครีมออกจากนมของเมื่อคืนนี้ จากนั้นก็เทนมที่ตักครีมออกแล้ว ใสลงไปในถังของลูกวัว และลอร่าก็ถือนมันออกไปให้กับลูกวัวผู้หิวโหย

การสอนให้ลูกวัวดื่มนมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เป็นสิ่งที่น่าสนใจเสมอ ลูกวัวเกิดมาพร้อมกับชาส์นๆ มันต้องใช้หัวเล็กๆ สีแดงของมันขวิดอย่างแรงเพื่อที่จะได้ดื่มนม ดังนั้นเมื่อมันได้กลิ่นนมที่อยู่ในถัง มันก็พยายามที่จะขวิดถึง

ลอร่าต้องป้องกันไม่ให้มันทำนมหก ถ้าเธอทำได้ และเธอต้องสอนให้มันดื่มนม เพราะว่ามันไม่รู้ว่าจะดื่มอย่างไร ลอร่าเอานิ้วของเธอจุ่มลงไปนมนมและให้ลูกวัวใช้ลิ้นหยาบๆ ของมันดูดนม และเธอก็ค่อยๆ นำจมูกของมันขึ้นไปหานมที่อยู่ในถังอย่างอ่อนโยน ทันใดนั้นลูกวัวก็หายใจเอานมเข้าไปทางจมูก มันจามนมออกมาเสียงดังอย่างแรงทำให้นมกระเด็น ออกจากถัง จากนั้นมันก็เอาหัวจุ่มลงไปนมนมอย่างสุดแรง มันเอาหัวจุ่มแรงมากจนลอร่าเกือบจะทำถึงหลอดมือทำให้ นม กระฉอกขึ้นมาบนหัวของลูกวัว และกระเด็นใส่ด้านหน้าชุดของลอร่า

เธอจึงเริ่มอีกครั้งอย่างอดทน จุ่มนิ้วมือลงในนมให้ลูกวัวดูด พยายามที่จะป้องกันไม่ให้นมหกออกจากถังและ สอนลูกวัวให้ดื่มนมให้ได้ ในที่สุดลูกวัวก็ได้ดื่มนมเข้าไป

จากนั้นลอร่าก็เอาหมุดปักดินออกมา เธอพาเอลเลน ลูกวัว และลูกวัวที่อายุได้หนึ่งปีแล้วไปตรงที่ใหม่ๆ บนเนิน หญ้าอันอ่อนนุ่มและเย็น เธอปักหมุดเหล็กลงไปนดิน พระอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว ท้องฟ้าทั้งหมดเป็นสีฟ้า และพื้นดินทั้งหมดมี หญ้าถูกพัดเป็นคลื่นด้วยสายลม และแม่อีกร้องเรียก

“เร็วเข้าลอร่า! อาหารเข้าพร้อมแล้ว!”

ข้างในกระท่อม ลอร่าล้างหน้าและล้างมือตรงอ่างล้างมืออย่างรวดเร็ว เธอเทน้ำออกลงเป็นสายโค้งๆ ที่สอง ประกายลงบนหญ้า และอีกไม่นานพระอาทิตย์ก็จะทำให้มันแห้ง เธอหิวลงไปจนถึงตรงที่เธอถักเปียไว้ ก่อนอาหารเข้าไม่เคยมีเวลาพอที่จะแกะผมเปียยาวๆ ออก แล้วแปรงผมให้เรียบร้อยและถักเปียอีกครั้ง เธอจะทำอย่างนั้นหลังจากที่ทำงานในตอนเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เมื่อนั่งอยู่ตรงที่ของตนข้างๆ แมรี ลอร่ามองข้ามผ้าปูโต๊ะสะอาดลายสก๊อตสีแดงและจานที่สะอาดเป็นประกาย ไปยังโบหน้าใสๆ ที่ล้างด้วยสบู่และดวงตาสดใสสีฟ้าของแคร์รี่น้องสาวของเธอ กับเกรซน้องสาวคนเล็ก เธอมองไปยังพ่อกับ แม่ที่อารมณ์ดีและกำลังยิ้ม เธอรู้สึกถึงสายลมเย็นในยามเช้าจากประตูและหน้าต่างที่เปิดกว้างอยู่ และเธอก็ถอนหายใจ ออกมาเบาๆ

พอมองลอร่า พ่อรู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไร “พ่อคิดเหมือนกันว่าอากาศดีมาก” พ่อพูด

“มันเป็นยามเช้าที่งดงามมาก” แม่เห็นด้วย

จากนั้นหลังอาหารเช้าพอกก็เทยม้าสองตัว แซมกับเดวิด และที่พวกมันออกไปยังทุ่งหญ้าทางทิศตะวันออกของกระท่อม ตรงที่เขาเริ่มเตรียมดินสำหรับปลูกข้าวโพด แม่เป็นคนควบคุมดูแลการทำงานของพวกเขาในวันนี้ และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือลอว์ราชอบวันที่แม่บอกว่า “แม่ต้องทำสวน”

แม่รีอาสาทำงานบ้านทั้งหมดด้วยความกระตือรือร้น ลอว์ราจึงได้ไปช่วยแม่ แม่รีตาบอด แม้ก่อนที่ใช้อีดำอีแดงจะทำให้ดวงตาสีฟ้าใสของเธอมองไม่เห็น เธอก็ไม่เคยชอบที่จะออกไปทำงานตากแดดตากลมข้างนอกอยู่แล้ว ตอนนั้นแม่รีมีความสุขที่เธอช่วยงานในบ้านได้ เธอพูดออกมาอย่างร่าเริงว่า “ฉันต้องทำงานในที่ที่ฉันใช้นิ้วมือของฉันมองเห็นได้ ฉันบอกไม่ได้ว่าต้นพีโนกับวัชพืชตรงปลายเลี่ยมต่างกันยังไง แต่ฉันล้างจานได้ เก็บเตียงได้ และดูแลเกรซได้”

แคร์เองก็มีความภูมิใจในตัวเองด้วย เพราะถึงแม้ว่าเธอจะตัวเล็ก แต่เธอก็อายุสิบขวบแล้วและสามารถช่วยแม่รีทำงานบ้านทุกอย่างได้ ดังนั้นแม่กับลอว์ราจึงออกไปทำงานในสวน

ตอนนี้เริ่มมีคนเข้ามาจากทางตะวันออกเพื่อมาตั้งรกรากอยู่ในท้องทุ่งกันแล้ว พวกเขากำลังสร้างกระท่อมหลังใหม่ๆ ทางทิศตะวันออกทิศใต้ และทางทิศตะวันตกที่อยู่ออกไปจากหนองน้ำใหญ่ ทุกสองสามวันจะมีคนแปลกหน้าขี่รถม้าผ่านมา โดยที่จะขี่ผ่านทางแคบๆ ตรงหนองน้ำ และมุ่งไปทางทิศเหนือเข้าเมืองไปจากนั้นก็ย้อนกลับมา แม่บอกว่าเธอจะมีเวลาทำความรู้จักกับพวกเขาเมื่อทำงานในฤดูใบไม้ผลิเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฤดูใบไม้ผลิไม่มีเวลาสำหรับการไปมาหาสู่กัน

พอมิคันไถใหม่ เป็นคันไถสำหรับขุดหน้าดิน มันวิเศษมากสำหรับการขุดหน้าดิน มันมีล้อที่มีขอบแหลมเรียกว่าล้อใบมีดที่หมุนไปข้างหน้าและตัดหน้าดินก่อนใบมีดคันไถ ซึ่งใบมีดคันไถที่ทำจากเหล็กแหลมคมนี้จะตามมันไปและตัดตรงข้างใต้รากหญ้าที่แบนราบอยู่บนดิน และแผ่นเหล็กโค้งจะยกหน้าดินที่เป็นแผ่นยาวขึ้นแล้วกลับด้าน มันมีความยาวสิบสองนิ้วพอดี และเป็นเส้นตรงราวกับถูกตัดด้วยมือ

พวกเขาทุกคนมีความสุขกับคันไถอันอันใหม่มาก ตอนนี้หลังจากทำงานมาทั้งวัน แซมกับเดวิดก็นอนลง กลิ้งและทำหูลู่พร้อมกับมองไปรอบๆ ทุ่งหญ้าก่อนที่มันจะเริ่มกินหญ้า พวกมันไม่ได้เห็น้อยล้า เสร้า หรือผอมเกร็งจากการเตรียมหน้าดินในช่วงฤดูใบไม้ผลินั้น และเมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ พอกก็ไม่ได้เห็น้อยเกินไปที่จะพูดหยอกล้อ

“ให้ตายเถอะ คันไถมันทำงานของมันเองได้เลย” พอกพูด “สิ่งประดิษฐ์คิดค้นใหม่ๆ ในสมัยนี้ทำให้คนเราไม่ต้องใช้กล้ามเนื้อเลยแม้แต่หน่อย สักคืนหนึ่งเจ้าคันไถจะทำงานของมันไปเอง เราจะมองออกไปในตอนเช้าและเห็นว่ามันกลับหน้าดินไปได้อีกหนึ่งหรือสองเอเคอร์แล้วหลังจากที่พวกเราเลิกงานกัน”

แผ่นหน้าดินวางกลับด้านอยู่บนร่องดิน โดยที่รากหญ้าที่ถูกตัดโผล่ขึ้นมาให้เห็นเป็นจุดๆ อยู่บนดิน ร่องดินใหม่ๆ มีความอ่อนนุ่มทำให้เท้าที่ไม่ได้ใส่รองเท้ารู้สึกเย็น แคร์กับเกรซเดินเล่นกันตามหลังคันไถบ่อยๆ ลอว์ราอยากจะเล่นอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เธอจะอายุครบสิบห้าปีแล้ว ซึ่งโตเกินไปที่จะไปเล่นอยู่กับดินใหม่ๆ ที่มีกลิ่นสะอาด นอกเหนือจากนั้น ในตอนบ่ายแม่รียังต้องออกไปเดินเล่นเพื่อให้ได้รับแสงอาทิตย์ด้วย

เมื่อทำงานในตอนเช้าเสร็จแล้ว ลอว์ก็พาแม่รี่ออกไปเดินเล่นตรงทุ่งหญ้า ดอกไม้ของฤดูใบไม้ผลิกำลังบานสะพรั่ง และร่วมเงาจากก้อนเมฆก็เป็นทางให้เดินตามอยู่บนเนินหญ้า

มันน่าแปลกที่ตอนพวกเขายังเป็นเด็ก แม่รี่เป็นคนที่แก่กว่าและมักจะเจ้ากี้เจ้าการ แต่ตอนนี้เมื่อพวกเขาโตขึ้น พวกเขาดูเหมือนว่าจะมีอายุเท่าๆ กัน พวกเขาชอบเดินเล่นด้วยกันนานๆ เวลาที่มีลมพัดและมีแดดออก คอยเก็บดอกไวโอลินเล็กกับดอกบัตเตอร์คัพ และกินชีสพอร์เรล ดอกของชีสพอร์เรลมันมีสีม่วงที่ออกขึ้นมาอย่างงดงามของชีสพอร์เรล ใบของมันที่มีรูปร่างเหมือนกับใบโคลเวอร์ และก้านผอมๆ ของมันมีรสเปรี้ยว

“ชีสพอร์เรลมีรสชาติเหมือนฤดูใบไม้ผลิ” ลอว์พูด

“มันค่อนข้างจะมีรสเหมือนกับรสมะนาวมากลอว์” แม่รี่แก้ไขสิ่งที่ลอว์พูดอย่างอ่อนโยน ทุกครั้งก่อนที่เธอจะกินชีสพอร์เรล เธอจะถามว่า “เธอดูให้ดีหรือยัง แน่ใจนะว่าไม่มีแมลงอยู่ในนี้”

“มันไม่เคยมีแมลงหรอก” ลอว์ยืนยัน “ทุ่งหญ้านี้สะอาดจะตาย! ไม่มีที่ไหนที่สะอาดกว่าที่นี่อีกแล้ว”

“แต่ก็ต้องคอยดูเหมือนกัน” แม่รี่พูด “พี่ไม่อยากกินแมลงที่มีอยู่ตัวเดียวในเซตดาโกต้า”

พวกเขาหัวเราะไปด้วยกัน ตอนนี้แม่รี่ว่าแรงขึ้นมากและมักจะพูดอะไรตลกๆ ใบหน้าของเธอสงบนิ่งอยู่ภายใต้หมวกบอนเน็ต ดวงตาสีฟ้าของเธอสดใสมาก และเสียงของเธอก็ฟังดูสดใสมากจนดูไม่เหมือนว่าเธอกำลังเดินอยู่ในความมืด

แม่รี่เป็นคนดีเสมอ บางครั้งเธอดีมากเกินไปจนลอว์แทบจะทนไม่ได้ แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าเธอจะเปลี่ยนไปแล้ว ครั้งหนึ่งลอว์เคยพูดกับเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้

“พี่พยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะทำตัวเป็นคนดี” ลอว์พูด “และพี่เป็นคนดีอยู่ตลอดเวลา บางครั้งมันก็ทำให้ฉันโมโหจนฉันอยากจะตบพี่ แต่ตอนนี้พี่เป็นคนดีโดยไม่ต้องพยายามแล้ว”

แม่รี่หยุดนิ่ง “โอ ลอว์ มันแย่มาก! ตอนนี้เธอยังอยากจะตบพี่บ้างไหม”

“ไม่! ไม่เคยอยากตบเลย” ลอว์ตอบอย่างซื่อสัตย์

“ไม่อยากจริงๆ เหรอ เธอไม่ใช่แค่ทำเป็นอ่อนโยนกับพี่เพราะว่าพี่ตาบอดหรอคะ”

“ไม่! ฉันไม่อยากทำอย่างนั้นจริงๆ ไม่ แม่รี่ ฉันแทบจะไม่เคยคิดว่าพี่เป็นคนตาบอดเลย ฉัน...ฉันแค่ดีใจที่พี่เป็นพี่ของฉัน ฉันอยากเป็นเหมือนพี่ แต่ฉันคิดว่าฉันคงไม่มีวันเป็นได้”

“พี่ไม่ใช่คนดีอย่างนั้นหรอก” แม่รี่บอกเธอ “พี่พยายาม แต่ถ้าเธอได้เห็นว่พี่คือฉันและนิสัยไม่ดีขนาดไหน ถ้าเธอได้เห็นว่จริงๆ แล้วข้างในพี่เป็นยังไง เธอจะไม่อยากเป็นเหมือนพี่หรอก”

“ฉันมองเห็นว่าข้างในพี่เป็นยังไง” ลอราซัด “มันแสดงออกมาให้เห็นตลอดเวลา พี่เป็นคนมีความอดทนมาก และก็ไม่เคยมีนิสัยไม่ดีแม้แต่หน่อย”

“พี่รู้ว่าทำไมเธอถึงอยากจะตบพี่” แมรีพูด “มันเป็นเพราะว่าตอนนั้นพี่คิดว่าตนเป็นคนดี พี่ไม่ได้อยากเป็นคนดีจริงๆ พี่คิดว่าตัวเองว่าพี่เป็นคนดีมากแค่ไหน พี่หลงตัวเองและเป็นคนอวดดีด้วย พี่ก็สมควรที่จะถูกตบแล้ว”

ลอราตกใจมาก จากนั้นอยู่ดีๆ เธอก็รู้สึกว่เธอรู้ทั้งหมดนั้นอยู่ตลอดแล้ว อย่างไรก็ตาม แมรีไม่ได้เป็นอย่างนั้นจริงๆ เธอพูดว่า “โอ ไม่หรอก พี่ไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรอกจริงๆ นะ พี่เป็นคนดีจริงๆ”

“พวกเราทุกคนเป็นคนชั่วช้าอย่างสิ้นหวัง และเอนเอียงไปในทางที่ชั่วร้ายเช่นเดียวกับประกายไฟที่ลอยขึ้นข้างบน” แมรีพูดโดยใช้คำจากคัมภีร์ไบเบิล “แต่ไม่เป็นไรหรอก”

“อะไรนะ!” ลอราร้อง

“พี่หมายความว่าพี่ไม่คิดว่าเราควรจะคิดเรื่องตัวเองมากขนาดนั้นว่าเราเป็นคนดีหรือคนเลว” แมรีอธิบาย

“แต่พระเจ้าช่วย! เราจะเป็นคนดีโดยที่ไม่คิดถึงมันได้อย่างไร” ลอราถาม

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน บางทีเราอาจจะทำไม่ได้” แมรียอมรับ “พี่ไม่รู้วิธีที่จะพูดสิ่งที่พี่อยากพูดออกมาได้สินัก แต่... มันไม่ค่อยเกี่ยวกับการคิดนักหรอก มันเหมือนกับ... เหมือนกับการที่เราแค่รู้ แค่มั่นใจในความดีงามของพระเจ้าเป็นเจ้าก็พอ”

ลอรายืนนิ่ง แมรีก็เช่นกัน เพราะว่าเธอไม่กล้าก้าวเท้าเดินโดยที่ไม่มีแขนของลอราคอยนำทางให้ แมรียืนอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้าสีเขียวที่เต็มไปด้วยดอกไม้ทอดยาวหลายไมล์ลู่ไปตามลม ได้ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่และเมฆสีขาวที่ล่องลอยอยู่ ซึ่งเธอก็ไม่สามารถมองเห็นมันได้ ทุกคนรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นคนดี แต่ตอนนี้ลอราารู้สึกว่าแมรีต้องมีความมั่นใจในแบบพิเศษของเธอเอง

“พี่แน่ใจใช่ไหม” ลอราพูด

“ใช่ ตอนนีพี่แน่ใจตลอดเวลา” แมรีตอบ “พระเจ้าคือผู้นำทางของพี่ พี่ไม่ต้องการสิ่งใดอีกแล้ว เขาให้ฉันนอนบนผืนหญ้าเขียวจี เขานำพาพี่ไปยังลำธารอันสงบนิ่ง พี่คิดว่าพี่เป็นบพสวดที่ดีที่สุด ทำไมเราถึงมาหยุดอยู่ตรงนี้ล่ะ พี่ยังไม่ได้กลิ่นดอกไวโอเล็ตเลย”

“เราเดินคุยกันมาจนเลยปลั๊กควายเก่ามาแล้ว” ลอราพูด “เราจะกลับทางนั้น”

เมื่อพวกเขาหันหลังกลับ ลอรามองเห็นผืนดินที่สูงขึ้นมาเล็กน้อยจากพื้นหญ้าหยาบๆ ของหนองน้ำใหญ่ไปจนถึงบ้านหลังเล็กๆ พวกเขา มันดูเหมือนว่าจะไม่ใหญ่ไปกว่าเก้าอี้เลย หลังคาของมันเอียงสูงขึ้นและหยุดอยู่ตรงนั้น ต้นหญ้าป่าที่ขึ้นอยู่แทบจะทำให้มองไม่เห็นหมุดปักหน้าดิน เอลเลนและลูกวัวสองตัวกำลังกินหญ้าอยู่ข้างหน้าพวกเขา และพ่อกำลังปลูกข้าวโพดอยู่บนหน้าดินใหม่ทางทิศตะวันออก

พ่อเตรียมหน้าดินมากเท่าที่เขามีเวลา ก่อนที่พื้นดินจะแห้งจนเกินไป พ่อได้พรวนดินที่ได้เตรียมไว้เมื่อปีที่แล้วและปลูกรำข้าวไธ่ ตอนนี้มีถุงเมล็ดข้าวโพดติดอยู่กับไหล่และมีจอบอยู่ในมือ และพ่อกำลังทำงานไปอย่างช้าๆ อยู่ในทุ่งที่กลับผิวดินแล้ว

“พ่อกำลังปลูกรำข้าวโพดอยู่” ลอว์บอกแมรี “ไปทางนั้นกันเถอะ ตรงนี้เป็นปลักควายแล้ว”

“พู่” แมรีพูด พวกเธอยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง หายใจเข้าลึกๆ เขากลืนหอมอบอุนของดอกไวโอเล็ตที่โผล่ขึ้นมาอย่างหนาแน่นราวกับน้ำผึ้งเข้าไป ปลักควายที่เป็นรูปร่างกลมพอดิบพอดี และจมอยู่ตรงทุ่งหญ้าราวกับจานข้าวที่ลึกลับประมาณสามหรือสี่ฟุตมีดอกไวโอเล็ตปกคลุมอยู่อย่างหนาแน่น ดอกไวโอเล็ตเป็นพื้นเป็นล้านดอกขึ้นอยู่แน่นจนใบของมันถูกซ่อนไว้

แมรีนั่งลงท่ามกลางดอกไวโอเล็ต “อืมมม!” เธอหายใจ นึกของเธอสัมผัสกับกลีบดอกจำนวนมากมาอย่างอ่อนโยน และเธอก็เอื้อมมือลงไปยังก้นของมันเพื่อเด็ดมันขึ้นมา

เมื่อพวกเธอเดินผ่านบริเวณทุ่งที่กลับผิวดินแล้วพ่อก็หายใจเข้าลึกๆ เขากลืนดอกไวโอเล็ตเข้าไปเช่นกัน “เดินกันอย่างมีความสุขเลยใช่ไหม” พ่อยิ้มให้พวกเธอ แต่พ่อไม่ได้หยุดทำงาน พ่อใช้เสียมขุดดินให้เป็นรูตื้นๆ ใส่เมล็ดข้าวโพดลงไป ในรูสี่เมล็ด ใช้เสียมกลบดิน ใช้รองเท้าบูตกดดินให้แน่น จากนั้นก็เดินต่อไปเพื่อปลูกรุ่นถัดไป

แค่รีบวิ่งมามากกลืนดอกไวโอเล็ต

เธอคอยดูแลเกรซอยู่ และเกรซก็ไม่ยอมไปเล่นที่ไหนนอกจากในทุ่งหญ้าที่พ่อทำงานอยู่ เกรซชอบไล่เหินมาก ทุกครั้งที่พ่อใช้เสียมขุดดินเธอจะคอยมองหาไล่เหิน และเธอจะหัวเราะเบาๆ ที่ได้เห็นไล่เหินตัวยาวๆ ผอมๆ หดตัวให้สั้นลงและฮวนขึ้น และดันตัวให้เข้าไปในดินอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

“แม้กระทั่งตอนที่มันถูกตัดขาดเป็นสองท่อน ทั้งสองท่อนก็ทำอย่างนั้น” เธอพูด “ทำไมล่ะคะพ่อ”

“พ่อคิดว่ามันคงอยากเข้าไปอยู่ในดิน” พ่อพูด

“ทำไมล่ะคะพ่อ” เกรซถาม

“โอ มันก็แค่อยาก” พ่อพูด

“ทำไมมันถึงอยากล่ะคะพ่อ”

“ทำไมลูกถึงชอบเล่นในดินล่ะ” พ่อถาม

“ทำไมเธอล่ะคะพ่อ” เกรซพูด “พ่อปลูกรำข้าวโพดก็ฝึกแล้ว”

“เมล็ด” พ่อพูด “สี่เมล็ด หนึ่ง สอง สาม สี่”

“หนึ่ง สอง ลี” เกรซพูด “ทำไมล่ะคะพ่อ”

“ง่ายมาก” พ่อพูด

“เมล็ดที่หนึ่งสำหรับแบล็กเบิร์ต

เมล็ดที่สองสำหรับกา

และจะเหลือ

แค่สองเมล็ดให้โตขึ้นมา”

ตอนนี้พืชในสวนเริ่มโตขึ้นมา หัวไชเท้า ผักกะหล่ำหัวใหญ่โตขึ้นเป็นแนวเล็กๆ แต่ละแนวปลูกผักต่างชนิดกัน ไร่ ไร่ถั่วลันเตาอื่นๆ ที่ขึ้นใหม่กำลังดันตัวเองขึ้นมา มะเขือเทศลูกเล็กๆ ติดอยู่บนก้านผอมๆ และเริ่มผลิใบที่มีลายเหมือน ลูกไม้

“แม่เฝ้าดูสวนครัวอยู่ และคิดว่าต้องพรวนดิน” แม่พูดในขณะที่ล่อว่าเอาดอกไวโอลินใส่ในน้ำเพื่อให้โต๊ะทานข้าวมี กลิ่นหอม “และแม่คิดว่าอีกไม่กี่วันถั่วก็จะขึ้นแล้ว อากาศร้อนมาก”

เช้าวันที่ร้อนมากวันหนึ่ง ถั่วก็โผล่ขึ้นมาจากดิน เกรซเป็นคนเห็นมันและกรีดร้องเข้ามาบอกแม่ด้วยความตื่นเต้น เช้าวันนั้นทั้งเช้าไม่มีใครสามารถเกลี้ยกล่อมให้เธอเลิกมองดูมันได้ ถั่วโผล่ขึ้นมาทีละต้นจากผืนดินที่ว่างเปล่า ก้านของมัน ม้วนราวกับหลอดสปริง และเมื่อมันโผล่ขึ้นมาอยู่ในแสงอาทิตย์ ถั่วที่แยกออกก็ยังคงยึดติดกับใบไม้สีเขียวๆ สองใบที่ติดกันอยู่ เกรซจะกรีดร้องทุกครั้งที่มีถั่วโผล่ขึ้นมา

เมื่อปลูกข้าวโพดแล้ว พ่อก็สร้างอีกครั้งหนึ่งของกระท่อม เช้าวันหนึ่งพ่อวางรอด รองพื้นกระท่อม จากนั้นเขาก็ทำ โครง และล่อว่าช่วยพอยกโครงและจับมันไว้ให้ตรงกับเส้นตั้งจากเวลาที่พ่อตอกตะปู พ่อทำโครงผนังและวงกบสำหรับ หน้าต่างสองบาน จากนั้นเขาก็วางคานค้ำหลังคาเพื่อให้มีหลังคาที่ไม่ได้ทำก่อนหน้านั้นเอียงลงมาจากด้าน

ล่อว่าช่วยคอยช่วยพ่อตลอด ส่วนแคร่เกรซก็เฝ้าดูและเก็บตะปูทุกตัวที่พ่อทำตก ส่วนแม่ก็มองดูอยู่ครั้งละสองถึง สามนาทีโดยไม่ได้ทำอะไรเช่นกัน มันน่าตื่นเต้นที่ได้เห็นกระท่อมที่สร้างไม่เสร็จถูกทำให้กลายเป็นบ้านขึ้นมา

เมื่อบ้านเสร็จแล้วพวกเขาก็มีทั้งหมดสามห้อง ส่วนที่สร้างขึ้นใหม่คือห้องนอนเล็กๆ สองห้อง แต่ละห้องมี หน้าต่างของมันเอง ตอนนี้เตี้ยจะไม่อยู่ในห้องด้านหน้าอีกแล้ว

“นี่เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว” แม่พูด “เราจะรวมการทำความสะอาดบ้านสำหรับฤดูใบไม้ผลิไปพร้อมกับการย้ายของ”

พวกเขาชักผ้า màn หน้าต่างกับผ้าห่มทั้งหมด และตากมันไว้ข้างนอก จากนั้นพวกเขาก็ทำความสะอาดหน้าต่างที่สร้างขึ้นใหม่จนกระทั่งมันเป็นเงา และติดม่านใหม่ที่ทำจากผ้าปูที่นอนเก่าของแม่ที่เย็บริมผ้าด้วยตะเข็บเล็กๆ ไว้อย่างสวยงาม แม่และลอราตั้งโครงเตียงที่ทำจากไม้มีกลิ่นหอมสะอาดสดชื่นไว้ในห้องใหม่ ลอราและแคร์โฮฟางที่สดใหม่ที่สุดตรงกลางกองฟางมายัดใส่ที่นอน และพวกเขาก็ทำเตียงโดยใช้ผ้าปูที่นอนที่ยังมีความอุ่นจากการรีดของแม่และจากผ้าห่มที่มีกลิ่นเหมือนอากาศในห้องฟุ้ง

จากนั้นแม่และลอราค็นั่งและดูทุกตารางนิ้วของกระท่อมเก่าซึ่งตอนนี้ได้กลายเป็นห้องด้านหน้าไปแล้ว เมื่อมีเตียงแล้วมันก็มีพื้นที่มากขึ้น และมีเพียงแค่ว่าทำอาหาร ตู้เก็บของ โต๊ะเก้าอี้ และชั้นวางของเท่านั้น เมื่อห้องนั้นสะอาดเหมือนใหม่และทุกอย่างอยู่ในที่ทางของมันแล้วทุกคนก็เย็นนิ่งและชื่นชมมัน

“เธอไม่ต้องมองแทนที่หอรกนะลอรา” แม่รีพูด “พี่รู้สึกถึงความกว้าง ความสะอาด และความสวยงามของมันได้”

ผ้า màn สะอาดและเป็นสีขาวจากการลงแป้ง พลั้วไหวไปมาช้าๆ ในสายลมตรงหน้าต่างที่เปิดไว้ ผาผนังกว้างและพื้นที่ได้รับการขัดถูจนเป็นสีเทาเหลืองอ่อนๆ ซอดอกกุหลาบและดอกวินด์ฟลาวเวอร์ที่แคร์เก็บมาใส่ไว้ในชามสีฟ้าที่อยู่บนโต๊ะนั้นราวกับว่ามันจะพาฤดูใบไม้ผลิเข้ามาข้างใน ชั้นวางของตรงมุมห้องที่ถูกขัดเป็นเงาดูสวยงามและน่าสัมผัส

แสงอาทิตย์ยามบ่ายทำให้ตัวอักษรสีทองของชื่อหนังสือที่อยู่ชั้นล่างสุดของชั้นวางของเห็นชัดขึ้นมา และทำให้กลองแก้วสามกลองที่อยู่บนชั้นวางของเป็นประกาย ซึ่งแต่ละกลองมีรูปดอกไม้ระบายติดไว้ ดอกไม้เคลือบทองที่อยู่บนหน้าปัดนาฬิกากระจกและลูกตุ้มทองเหลืองที่อยู่บนชั้นถัดขึ้นมาส่องแสงแวววาว และชั้นที่สูงขึ้นกว่านั้นซึ่งเป็นชั้นบนสุดมีกลองใส่เครื่องประดับเซรามิกของลอราซึ่งมีถ้วยทองคำขนาดเล็กจิ๋วและจานรองอยู่บนฝา และข้างๆ กลองเครื่องประดับมีสุนัขเซรามิกสีน้ำตาลและสีขาวของแคร์คอยเฝ้ามองมันอยู่

ระหว่างประตูของห้องนอนใหม่สองห้องแม่แขวนชั้นไม้ที่พ่อแกะให้เป็นของขวัญวันคริสต์มาสเมื่อนานมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งที่พวกเขายังอยู่ในโนปาใหญ่ของรัฐวิสคอนซินบนกำแพง ดอกไม้เล็กๆ ทุกดอกและใบไม้ทุกใบ เกาไม้บางๆ ที่อยู่บนขอบของชั้นเล็กๆ และเกาไม้ที่มีขนาดใหญ่กว่าที่เลื้อยขึ้นไปยังดาวดวงใหญ่ที่อยู่ด้านบนสุดยังคงสมบูรณ์ เหมือนกับตอนที่พ่อแกะมันด้วยมีดพับของพ่อ และสิ่งที่เก่ากว่านั้น เกาเกินกว่าที่ลอราจะจำได้ก็คือเด็กหญิงเลี้ยงแกะเซรามิกที่มีสีชมพูและสีขาวของแม่ที่ยืนยิ้มอยู่บนชั้นไม้

มันเป็นห้องที่สวยงามมาก

จำเป็นต้องเลี้ยงแมว

ตอนนี้ยอดสี่เหลี่ยมบนหลังของข้าวโพดได้โผล่ขึ้นมาเป็นจุดๆ รวากับปลายริบบิ้นไปตามร่องดินที่ได้รับการกลับหน้าดินแล้ว เย็นวันหนึ่งพ่อเดินผ่านสวนเพื่อไปดูมัน เขากลับมาอย่างเหนื่อยอ่อนและฉุนเฉียว

“พ่อต้องปลูกไร่ข้าวโพดใหม่เกือบจะครึ่งหนึ่งเลย” เขาพูด

“โอ พ่อ ทำไมล่ะคะ” ลอราถาม

“เจ้าตัวโกเฟอร์” พ่อพูด “เฮ้อ นี่คือนิสัยที่เราได้รับเมื่อเราปลูกข้าวโพดบนดินใหม่เป็นครั้งแรก”

เกรซทอดขาเขา พ่ออุ้มเธอขึ้นและใช้โครงขาของเขาจี้แก้มเธอให้เธอหัวเราะ เธอจำกลอนเพาะปลูกได้ และเมื่อนั่งลงบนเข่าของพ่อเธอก็ท้องมันออกมาด้วยความภาคภูมิใจ

“เมล็ดที่หนึ่งสำหรับแบล็กเบิร์ด

เมล็ดที่สองสำหรับกา

และจะเหลือ

แค่สองเมล็ดให้โตขึ้นมา”

“คนที่แต่งกลอนนั้นขึ้นมาเป็นชาวตะวันตก” พ่อบอกเธอ “เมื่ออยู่ในเขตนี้เราจะต้องแต่งกลอนของเราขึ้นมาเอง เกรซ อย่างนี้เป็นยังไงบ้าง”

“เมล็ดที่หนึ่งสำหรับโกเฟอร์

เมล็ดที่สองสำหรับโกเฟอร์

เมล็ดที่สามสำหรับโกเฟอร์

และเมล็ดที่สี่ที่ไม่มีเหลือ”

“โอ ชาร์ลส์” แม่หัวงปรุ้มกับหัวเราะ เธอไม่คิดว่าการเล่นคำเป็นเรื่องขบขัน แต่เธออดขำสีหน้าซุกซนของพ่อเมื่อเขาแต่งมันขึ้นมาไม่ได้

ตัวโกเฟอร์หาเมล็ดข้าวโพดได้เร็วกว่าที่พ่อปลูก พวกมันวิ่งไปทั่วไร่และหยุดเพื่อขุดดินด้วยอุ้งมือเล็กๆ ของมัน นำประหลาดใจมากที่พวกมันรู้ว่าเมล็ดข้าวโพดถูกฝังไว้ตรงไหน

และยังนำประหลาดใจอีกเหมือนกันว่าเจ้าโกเฟอร์ตัวเล็กๆ ที่วิ่งไปมา ขุดดิน นั่งตัวตรง และกัดกินเมล็ดข้าวโพด ซึ่งแต่ละตัวถือเมล็ดข้าวโพดหนึ่งเมล็ดไว้ในอุ้งมือของมันนั้น มันได้กินเมล็ดข้าวโพดไปแล้วกว่าครึ่งไร่

“พวกมันเป็นศัตรูพืช!” พ่อพูด “พ่ออยากให้เรามีแมวเหมือนที่เราเคยมีเจ้าแมวแก่แบล็กชูซาน เจ้านั้นมันจะต้องทำให้โกเฟอร์ลดจำนวนลงได้แน่”

“ฉันอยากให้เรามีแมวในบ้านเหมือนกัน” แม่เห็นด้วย “ฉันบอกได้เลยว่าในบ้านมีหนูเยอะมากจนฉันทิ้งอาหารไว้ในตู้โดยไม่เอาอะไรมาปิดไว้ไม่ได้ เราจะหาแมวมาจากไหนได้หรือเปล่าคะชาร์ลส์”

“เท่าที่ผมรู้ในเขตนี้ไม่มีแมวสักตัว” พ่อตอบ “พวกเจ้าของร้านค้าในเมืองก็บ่นเหมือนกัน วิลมาร์บอกว่าจะให้คนส่งแมวมาให้จากทางตะวันออก”

คืนนั้นเอง ลอราตกใจตื่นขึ้นจากการหลับสนิท เธอได้ยินเสียงหายใจหอบ เสียงร้องอยู่ในคอ และเสียงของเล็กๆ บางอย่างตกลงแตก เธอได้ยินเสียงแม่พูดว่า “ชาร์ลส์! เกิดอะไรขึ้นคะ”

“ผมฝันไป” พ่อพูดเบาๆ “ผมฝันว่าช่างตัดผมกำลังตัดผมของผมอยู่”

แม่พูดเสียงเบาเช่นกัน เพราะว่ามันเป็นตอนกลางดึกและคนทั้งบ้านก็กำลังหลับอยู่ “มันเป็นแค่ฝันเท่านั้นคะ นอนลงเถอะ และให้ฉันได้ห่มผ้าห่มด้วย”

“ผมได้ยินเสียงกรรไกรของช่างตัดผมตัดฉับ ฉับ” พ่อพูด

“นอนลงและหลับต่อเถอะคะ” แม่พูด

“ผมของผมถูกตัด” พ่อพูด

“ฉันไม่รู้มาก่อนว่าความฝันทำให้คุณอารมณ์เสียอย่างนี้ได้” แม่หาอีกครั้ง “นอนลงและหันไปอีกทางหนึ่ง แล้วคุณก็จะไม่ฝันต่อ”

“แคโรไลน์ ผมของผมถูกตัด” พ่อพูดซ้ำ

“คุณหมายความว่ายังไง” แม่ถาม แม่ตื่นขึ้นกว่าเดิมแล้ว

“ผมกำลังบอกคุณอยู่ไม่ใช่” พ่อพูด “ในฝันผมยกมือขึ้นและ...นี่...จับหัวของผมดูสิ”

“ชาร์ลส์! ผมของคุณถูกตัด!” แม่ร้องออกมา ลอราได้ยินเสียงแม่ลุกขึ้นนั่งบนเตียง “ฉันรู้สึกได้ จุดหนึ่งตรงหัวคุณ ...”

“ใช่ จุดนั้นแหละ” พ่อพูด “ผมยกมือขึ้น...”

แม่พูดชัด “จุดใหญ่เท่ากับมือของคุณเลย ตัดออกไปเรียบเลย”

“ผมยกมือขึ้น” พ่อพูด “และผมก็จับ...อะไรบางอย่าง”

“อะไร มันคืออะไร” แม่ถาม

“ผมคิดว่า” พ่อพูด “ผมคิดว่ามันเป็นหนู”

“มันอยู่ตรงไหน” แม่ร้องออกมา

“ผมไม่รู้ ผมโยนมันออกไปแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้” พ่อพูด

“พระเจ้า!” แม่พูดอย่างเหนื่อยอ่อน “มันต้องเป็นหนูแน่ๆ ที่เอาผมคุณออกไปทำรัง”

หลังจากเงยไปนาที่หนึ่งพ่อก็พูดว่า “แคโรไลน์ ผมสาบานได้...”

“ไม่ ชาร์ลส์...” แม่พูดพึมพำ

“ผมจะสาบาน ถ้าผมทำอย่างนั้นไปจริงๆ ว่าผมจะไม่ตื่นอยู่ทั้งคืน เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้หนูมาใกล้เส้นผมของ ผม”

“ฉันอยากให้เรามีแมวสักตัว” แม่พูดอย่างสิ้นหวัง

แน่นอนว่าในตอนเช้ามีหนูนอนตายอยู่ตรงข้างฝาห้องที่พ่อได้โยนมันไป และพ่อก็ออกมาทานอาหารเช้าโดยมี กระจุกที่ไม่มีผมอยู่บนหัว ตรงที่หนูได้กัดผมของพ่อออกไป

พ่อไม่สนใจเรื่องผมมากนัก แต่มันไม่มีเวลาให้ผมของเขาขึ้นทันก่อนที่ต้องไปเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการเขต เขตปกครองนี้มีคนเข้ามาตั้งรกรากอย่างรวดเร็วจนมีการจัดตั้งเป็นเขตขึ้น และพ่อก็ต้องไปช่วย ในฐานะผู้ที่เข้ามาตั้งรกราก ที่นี้เป็นคนแรกๆ พ่อไม่สามารถหลีกเลี่ยงหน้าที่นี้ได้

การประชุมจะมีขึ้นที่บ้านของครอบครัวไวตัง ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือสี่ไมล์ มิสซิสไวตังต้องอยู่ที่นี่แน่ และพ่อก็ไม่สามารถสวมหมวกปิดไว้ได้ตลอด

“ไม่เป็นไร” แม่ปลอบใจ “แค่บอกพวกเขาไปว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไง พวกเขาคงมีหนูเหมือนกัน”

“ที่นั่นจะมีเรื่องที่สำคัญกว่านี้ให้คุยกัน” พ่อพูด “ไมสิ ปล่อยให้พวกเขาคิดว่าภรรยาของผมหักผมหักแบบนี้นี่ดีกว่า”

“ชาร์ลส์ ยอานะ!” แม่ร้อง ก่อนที่แม่จะเห็นว่าพ่อแค่ล้อเล่น

เมื่อพ่อขับรถม้าออกไปเช้าวันนั้น เขาบอกแม่ว่าไม่ต้องรอทานอาหารเที่ยง เพราะนอกเหนือจากเวลาที่ใช้ในการประชุมพ่อยังต้องใช้เวลาขับรถม้าออกไปอีกสิบไมล์

พ่อขับรถม้าเข้ามาในคอกม้าตอนเวลาอาหารเย็น เขาปลดม้าออกและรีบเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็วจนเจอกับแคร์รีและเกรซที่วิ่งออกไป

“เด็กๆ! แคร์รีไลน์!” เขาร้อง “ทายซิว่าผมเอาอะไรมาฝาก!” มือของพ่ออยู่ในกระเป๋าและดวงตาของเขาเป็นประกาย

“ขนม!” แคร์รีและเกรซตอบพร้อมกัน

“ดีกว่านั้นอีก!” พ่อพูด

“จดหมายเหรอ” แม่ถาม

“หนังสือพิมพ์” แม่รีทาย “อาจจะเป็น เดอะ แอดวานซ์”

ลอว์มองกระเป๋าของพ่อ เธอมั่นใจว่ามีอะไรบางอย่างกำลังขยับเขยื้อนอยู่ข้างในที่ไม่ใช่มือของพ่อ

“ให้แม่รีดูก่อน” พ่อเตือนคนอื่นๆ เขาเอามือออกจากกระเป๋า มีลูกแมวสีน้ำเงินสลบขาวอยู่บนมือของเขา

เขาวางมันลงบนมือของแม่อย่างระมัดระวัง เธอใช้ปลายนิ้วลูบขนอ่อนๆ ของมัน เธอสัมผัสหูเล็กๆ จมูก และอุ้งเท้าเล็กๆ ของมัน ด้วยความอ่อนโยน

“ลูกแมว” เธอพูดด้วยความแปลกใจ “เป็นลูกแมวที่ตัวเล็กมาก”

“มันยังไม่ลืมตาเลย” ลอว์บอกเธอ “ขนที่เพิ่งเกิดของมันเป็นสีฟ้าเหมือนกับควินยาสูบ และใบหน้า หน้าอก อุ้งเท้า และปลายหางของมันเป็นสีขาว เล็บของมันเป็นสีขาวและเล็กที่สุด

“มันยังเล็กเกินไปที่จะเอามันมาจากแม่ของมัน” พ่อพูด “แต่พ่อต้องเอามันมาตอนที่มันมีโอกาส ก่อนที่คนอื่นจะเอามันไป ไวด์จะให้คนส่งแมวมานี้มาจากทางตะวันออก มันมีลูกแมวห้าตัว และพวกเขาก็ขายลูกแมวสีตัวไปแล้วตัวละห้าสิบบเซ็นต์”

“พ่อไม่ได้จ่ายห้าสิบบเซ็นต์เพื่อซื้อลูกแมวตัวนี้ใช่ไหม” ลอว์ถามเขา ดวงตาของเธอเบิกกว้าง

“ใช่ พ่อจ่ายไปห้าสิบบเซ็นต์” พ่อพูด

แม่รีบพูดขึ้นมาว่า “ฉันไม่ว่าอะไรคุณหรือทชาร์ลส์ มันคํมกับการที่มีแม่วอยู่ในบ้านนี้”

“เราเลี้ยงแมวตัวเล็กอย่างนี้ได้หรือคะ” แม่ถามด้วยความกังวล

“โอ ได้สิ” แม่บอกให้พวกเขามั่นใจ “เราต้องบํานอาหารมันบ่อยๆ ล้างตาของมันอย่างระมัดระวัง และทำให้มันอบอุ่น ลอรา ไปหากล่องเล็กๆ มากล่องหนึ่งและไปหาเศษผ้าที่นุ่มที่สุดและอุ่นที่สุดมาจากถุงใส่เศษผ้า”

ในขณะที่แม่กำลังอุ่นนม ลอรา ก็ทำรังที่อบอุ่นและนุ่มให้กับลูกแมวในกล่องกระดาษแข็ง พวกเขาทุกคนมองดูเมื่อแม่อุ้มลูกแมวไว้ในมือและให้มันที่ละหยดจากช้อนกาแฟ ชั่งเท่าเล็กๆ ของลูกแมวจับช้อนไว้และปากสีชมพูของมันก็พยายามดูด...มันดูดนมอุ่นๆ เข้าไปที่ละหยด แต่มีนมไหลลงไปตามคางของมันบ้าง จากนั้นพวกเขาเอามันไปไว้ในรัง มันนอนขดตัวอยู่กับมืออุ่นๆ ของแม่และหลับไป

“มันมีเค้าชีวิตเหมือนกับแมวตัวอื่นๆ และมันจะมีชีวิตรอด” แม่พูด “เดี๋ยวจะได้เห็น”